

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ — НОВИЙ ЕТАП У РОЗВИТКУ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ ЗДІЙСНЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Л. УДАЛОВА

*доктор юридичних наук, професор,
начальник кафедри кримінального процесу
(Національна академія внутрішніх справ),
заслужений діяч науки і техніки України*

В. РОЖНОВА

*кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри кримінального процесу
(Національна академія внутрішніх справ)*

Зміни у суспільних відносинах і державному управлінні, що відбулись протягом останніх десятиліть в Україні, обумовили головні, найбільш принципові напрями реформування правової системи загалом і кримінального процесу зокрема. Тож зміна законодавчої моделі кримінального судочинства була об'єктивною. Концепція нового, вже чинного майже рік Кримінального процесуального кодексу України (далі — КПК України) передбачає утвердження судової влади, гуманізацію та демократизацію кримінального провадження, його побудову на основі змагальності. В основі цього — забезпечення права громадян на судовий захист, перехід

від кримінального процесу інквізиційного типу до охоронного, принциповими ознаками якого, зокрема, визнаються: здійснення розслідування обвинувальною владою під судовим контролем, чіткий розподіл функцій між сторонами процесу, здійснення захисту юристами-професіоналами, поширення змагальних засад у досудовому провадженні, досягнення загального балансу між процесуальними правами обвинувачення та захисту, диференціація кримінального провадження залежно від категорії правопорушень, оскарження дій і рішень обвинувальної влади до суду, існування апеляційного та касаційного провадження, а також суду присяжних,

чіткого регламенту встановлення допустимості доказів тощо [1].

Прийняття КПК України є безперечним свідченням продовження позитивного розвитку кримінального процесуального законодавства у напрямі наближення до загальновизнаних міжнародно-правових стандартів у галузі кримінальної юстиції, захисту прав і свобод людини (чітке і послідовне розмежування процесуальних функцій; розширення сфери судового контролю; ліквідація інституту додаткового розслідування; визначення недопустимості доказів; розширення диспозитивних начал; запровадження інституту угод і, зокрема, угоди про визнання винуватості та ін.).

Ряд положень КПК України спонукав по-новому поглянути на ті теоретичні положення, що до цього часу вважались догматичними та безумовними. Йдеться, зокрема, про встановлення істини як мету доказування; обов'язок порушення кримінальної справи та розкриття кожного злочину та ін.

Наряду із наведеними позитивними моментами до безумовних переваг чинного КПК України можна віднести і його структурне викладення. Виділення засад кримінального провадження, заходів забезпечення кримінального провадження, особливих порядків кримінального провадження, норм, що регулюють міжнародне співробітництво під час кримінального провадження, надають Кодексу більшої чіткості, забезпечують зручність і однозначність застосування.

Усе зазначене вище повинно враховуватись під час оцінки чинного КПК України, який хоча б тільки з цих позицій заслуговує підтримки й високої оцінки.

Безперечно, до чинного КПК України можна пред'явити і чимало претензій, що мають далеко неоднозначний характер через різну природу свого

походження та причини виникнення. У ньому є суперечності та прогалини, а деякі норми дають підстави для неоднозначного, а подекуди і протилежного тлумачення. Чимало проблем і труднощів відчувають практичні працівники, застосовуючи ті норми КПК України, формулювання яких не відповідають вимогам юридичної техніки.

До того ж слід підкреслити, що реформування кримінального процесу не може здійснюватись радикальним шляхом, а тим більше випереджати та обумовлювати зміни у матеріальному праві чи визначати повноваження та порядок взаємовідносин тих державних органів і посадових осіб, система яких ще не приведена у належну відповідність.

Будучи уособленням багатьох соціально-правових досягнень у сфері кримінальної юстиції, як вітчизняних, так і зарубіжних, КПК України подекуди надав цим юридичним категоріям ідеологічного забарвлення. Яскравим прикладом цього є визначення завдань кримінального провадження (ст. 2 КПК України). Не ставлячи під сумнів принципову важливість конституційних положень про пріоритетність прав і свобод людини та їх гарантій, не можна не вказати на те, що кримінальний процес здійснює охоронну та захисну функції виключно у зв'язку й у межах провадження, предметом якого є суспільно небезпечне діяння. Кримінальне провадження насамперед є процесом встановлення наявності чи відсутності ознак кримінального правопорушення у діянні, складу кримінального правопорушення в діянні конкретної особи, доведення її винуватості (чи невинуватості) у вчиненні кримінального правопорушення тощо. Саме у цьому аспекті й у зв'язку з цим кримінальний процес виступає засобом захисту особи, сус-

пільства та держави від кримінальних правопорушень, а належна регламентація та здійснення кримінально-процесуальної діяльності виступають гарантією охорони прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження.

Так, необхідність захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень обумовлює обов'язок прокурора, слідчого в межах своєї компетенції розпочати досудове розслідування в кожному випадку безпосереднього виявлення ознак кримінального правопорушення або в разі надходження заяви (повідомлення) про вчинення кримінального правопорушення. При цьому охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження скоріше виступає необхідною умовою, одним із засобів здійснення законного, неупередженого розслідування та судового розгляду.

Отже, кримінальний процес у будь-якій своїй формі, у будь-якій країні світу обумовлений перш за все існуванням злочинності, а тому захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень скоріше є загальною метою, ніж конкретним завданням кримінального провадження, тим завданням, що має бути забезпечене відповідними, адекватними засобами виконання.

Так само охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження (тобто охорона приватних інтересів) не може бути рушійною силою, основою, і головне, кінцевим результатом для переважно публічної кримінально-процесуальної діяльності.

Охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження — це той режим, умова здійснення кримінального судочинства, за якого його результати будуть законни-

ми, належними та такими, що забезпечать досягнення головної мети — реалізацію кримінальної відповідальності та відновлення порушених внаслідок вчинення кримінального правопорушення суспільних відносин. Охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження відбувається в межах уже розпочатої кримінально-процесуальної діяльності і триває протягом усього періоду її здійснення, тобто виступає не кінцевим результатом кримінального провадження, а необхідною умовою, основою його здійснення. Саме умови відображають особливості системи правових засобів, за допомогою яких виконуються поставлені завдання і досягається мета [2, 126–127].

До недоліків концептуального характеру слід віднести й невизначеність засади верховенства права та відсутність пов'язаних із нею вимог щодо об'єктивності та компетентності посадових осіб.

Положення ч. 1 ст. 8 КПК України фактично відображає відповідну конституційну норму (ст. 3 Конституції України), однак, як відомо, не Конституція і не закони надають народу право, а своє право народ втілює через конституційні та інші законодавчі норми. Тобто верховенство права не у верховенстві Конституції над іншими законами в державі, міжнародного договору України над національним законодавством тощо (це є складовою змісту принципу законності), а у розумінні того, що права та свободи людини є основою, джерелом, а не результатом права держави.

У системі засад кримінального провадження, що встановлена ст. 7 КПК України, принцип верховенства права розміщений законодавцем на першому місці, а тому виступає так би мовити «принципом принципів», основою для формулювання та законодавчого

закріплення усіх інших принципів кримінального провадження. Разом з тим, незважаючи на таке основоположне значення принципу верховенства права, його формулювання, закріплене у ч. 1 ст. 8 КПК України, як вже зазначалось, фактично відтворює відповідні конституційні положення, не даючи відповіді на питання про зміст цього принципу саме у кримінальному провадженні. Водночас специфіка кримінально-процесуальної діяльності, наявність у її арсеналі значної кількості засобів державно-правового примусу виводить принцип верховенства права на рівень філософії кримінального провадження, при цьому філософії не в академічному розумінні, а у практичному. Кожен оперативний працівник, слідчий, прокурор, захисник, слідчий суддя, суддя саме з цієї позиції повинен ставитись до кожного кримінального провадження.

Закріплюючи принцип верховенства права у системі засад кримінального провадження, законодавець, вочевидь, переслідував дещо іншу мету, ніж просто дублювання відповідних конституційних положень у тексті КПК України. Маємо надію, що цим законодавець намагався привернути увагу до того, що людина як найвища соціальна цінність, непорушність її прав і свобод мають особливе значення у сфері кримінального провадження, де принцип законності, необхідність дотримання процесуальної форми є найважливішими гарантіями прав людини, а межі розсуду посадових осіб, наділених владними повноваженнями, чітко окреслені у кримінальному процесуальному законі.

Очевидно розробники нового КПК України мали на меті зорієнтувати суб'єктів правозастосування у тому, що у кримінальному провадженні передбачена необхідність і можливість виходу за межі формальної законності

(адже саме так тлумачиться співвідношення усталеного для вітчизняного правознавства принципу законності та верховенства права). В іншому разі верховенство права втрачає свій самостійний зміст і значення, а будь-яку державу, в якій неухильно додержуються приписів законів, зокрема далеких від утвердження та забезпечення прав і свобод людини, можна буде назвати правовою [3, 383].

Втілення у життя, реалізація принципу верховенства права у кожному кримінальному провадженні можливі тільки за умови незалежності, неупередженості та високої фахової підготовленості відповідних суб'єктів правозастосування. Адже саме посадова особа, наділена відповідними повноваженнями (співробітники оперативних підрозділів, слідчий, керівник органу досудового розслідування, прокурор, слідчий суддя, суддя), встановлює право у конкретній життєвій ситуації, приймаючи те чи інше процесуальне рішення у межах своїх повноважень, тим самим стаючи уособленням соціальної справедливості на певному етапі кримінального провадження.

Однак вимога компетентності (фахової підготовленості) взагалі не визначається КПК України, хоча, при цьому, є визнаною нормою міжнародного права. Загальна декларація прав людини 1948 р. (ст. 8) та Міжнародний пакт про громадянські та політичні права 1966 р. (ст. 14) закріплює право кожного на розгляд його справи компетентним судом. Таким чином, виконання завдань кримінального провадження можливе тільки за умови, що воно буде здійснюватись спеціалістами, які мають належний рівень професійної підготовки. Водночас чинний КПК України не передбачає можливості відводу посадових осіб, у тому числі суддів, у зв'язку з їх некомпетентністю.

З прийняттям нового КПК України значних змін зазнала процедура доказування, що в умовах реалізації засад змагальності та диспозитивності набуло особливого значення. Одним із найбільш неоднозначних питань у цій сфері було і залишається питання збирання доказів.

При цьому сторона обвинувачення здійснює збирання доказів шляхом проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій, витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок, проведення інших процесуальних дій (ч. 2 ст. 93 КПК України).

Сторона захисту, потерпілий здійснює збирання доказів шляхом витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій, актів перевірок; ініціювання проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій, а також шляхом здійснення інших дій, які здатні забезпечити подання суду належних і допустимих доказів (ч. 3 ст. 93 КПК України).

На перший погляд, надані сторонам можливості щодо збирання доказів, за деякими винятками, є рівними, однаковими. Але це тільки на перший погляд.

Надання сторонам права на витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій,

актів перевірок, ще не означає рівності в їх фактичному забезпеченні. Практика сьогодення засвідчує, що, якщо реалізація цих повноважень представниками сторони обвинувачення (насамперед прокурором, слідчим, керівником органу досудового розслідування), як правило, труднощів не викликає (через наявність системи заходів забезпечення, у тому числі заходів примусу), то представники сторони захисту (насамперед підозрюваний, обвинувачений, захисник), як правило, стикаються зі значними труднощами у реалізації наданих повноважень щодо збирання фактичних даних. Ці труднощі обумовлені як відсутністю правової регламентації порядку реалізації наданих повноважень, так і дієвих гарантій їх виконання, а також низьким рівнем правосвідомості окремих фізичних і посадових осіб, які допускають свідоме ігнорування звернень і запитів, зокрема й адвокатських.

До того ж сторона захисту може лише клопотати перед слідчим, прокурором, тобто стороною обвинувачення, про проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій.

Вважаємо, що з метою дотримання принципу рівних можливостей і відповідно до ст. 6 Європейської конвенції про захист прав людини зібрані фактичні дані повинні визнаватися доказами тільки судом у присутності та за безпосередньою участю сторін і тому клопотання сторони захисту про проведення слідчих (розшукових) дій мають вирішуватися не стороною обвинувачення, а слідчим суддею як незалежною у процесуальному змаганні особою [4, 33].

Слід зазначити, що будь-яка зміна порядку кримінального судочинства, спрямована на його удосконалення, у своїй основі повинна мати практику досудового розслідування та судового

проведення. На жаль, цей критерій у чинному КПК України, як засвідчує аналіз його окремих положень, дотримувався не завжди. Так, відповідно до ч. 2 ст. 237 КПК України огляд житла чи іншого володіння особи здійснюється згідно з правилами, передбаченими для проведення обшуку житла чи іншого володіння особи. Таким чином, огляд місця події (що належить до числа невідкладних слідчих (розшукових) дій і має бути проведений негайно після повідомлення про вчинене чи таке, що готується, кримінальне правопорушення) в житлі чи іншому володінні має проводитись за рішенням слідчого судді. Отже, навіть у випадках, коли особа заявила про вчинене відносно неї кримінальне правопорушення і не заперечує щодо проведення в її житлі чи іншому володінні, яке є місцем події, огляду, слідчий мусить витратити час і засоби на оформлення необхідних документів і одержання дозволу слідчого судді. Це призводить до затягування дорогоцінного часу, а відповідно і втрати можливості ефективної фіксації слідів події, з'ясування її обставин по гарячих слідах.

Вочевидь, у питанні нормативного врегулювання проведення огляду місця події у житлі чи іншому володінні особи, що здійснюється за її заявою або повідомленням про вчинене щодо неї кримінальне правопорушення, слід повернутись до конструкції, сформульованої у ч. 6 ст. 190 КПК України 1960 р., зокрема — можливості проведення цієї слідчої (розшукової) дії за письмовою згодою такої особи.

Варто наголосити і на тому, що законодавець припускається певної непослідовності у цих питаннях. Так, для проведення огляду місця події у житлі чи іншому володінні особи навіть у невідкладних випадках за наявності її добровільної згоди вимагається одержання ухвали слідчого

судді, а проведення слідчого експерименту, що, як правило, не має характеру невідкладності, у житлі чи іншому володінні особи допускається за її добровільною згодою (ч. 5 ст. 240 КПК України) [5, 10–11].

Деякі проблемні моменти чинного КПК України, на нашу думку, обумовлені його недостатньою технологічною підготовкою.

Так, зміст окремих положень ч. 2 ст. 65 КПК України слід уточнити та привести у відповідність до норм інших законодавчих актів у питанні встановлення та забезпечення свідоцького імунітету. Наприклад, згідно з п. 2 ч. 2 ст. 65 КПК України не може бути допитаний як свідок тільки адвокат — про відомості, що становлять адвокатську таємницю. Разом з тим відповідно до ч. 3 ст. 22 Закону України від 5 липня 2012 р. «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» обов'язок зберігати адвокатську таємницю поширюється не тільки на адвоката, а й на його помічника, стажиста та осіб, які перебувають у трудових відносинах з адвокатом, адвокатським бюро, адвокатським об'єднанням, а також на особу, стосовно якої припинено або зупинено право на заняття адвокатською діяльністю [6].

Так само у п. 3 ч. 2 ст. 65 КПК України закріплено положення, відповідно до якого не можуть бути допитані як свідки нотаріуси — про відомості, які становлять нотаріальну таємницю. Однак Закон України «Про нотаріат» від 2 вересня 1993 р. покладає обов'язок зберігати професійну таємницю не тільки на нотаріусів [7]. Зі змісту частин 2, 3 ст. 8, статей 37, 38, 40 цього Закону слідує, що крім нотаріуса, зберігати нотаріальну таємницю також мають: 1) уповноважені посадові особи органу місцевого самоврядування, які вчиняють певні нотаріальні дії у населених пунктах, де немає нотаріусів;

2) посадові особи консульських установ, що вчиняють нотаріальні дії;
 3) посадові особи, які посвідчують заповіти (крім секретних) і довіреності (головні лікарі, їх заступники з медичної частини, чергові лікарі лікарень, госпіталів, інших стаціонарних закладів охорони здоров'я, начальники госпіталів, директора або головні лікарі будинків для осіб похилого віку та інвалідів; капітани морських, річкових суден, що ходять під прапором України; начальники пошукових або інших експедицій; командири (начальники) військових частин, з'єднань, установ, військово-навчальних закладів; начальники місць позбавлення волі, слідчих ізоляторів; начальники госпіталів, санаторіїв та інших військово-лікувальних закладів, їх заступники з медичної частини, старші або чергові лікарі).

Крім осіб, які вчиняють нотаріальні дії, обов'язок зберігати нотаріальну таємницю покладено на помічника нотаріуса. Цей обов'язок також поширюється на осіб, яким про вчинені нотаріальні дії стало відомо у зв'язку з виконанням ними службових обов'язків чи іншої роботи, на осіб,

залучених для вчинення нотаріальних дій як свідків, та на інших осіб, яким стали відомі відомості, що становлять предмет нотаріальної таємниці.

Підлягають уточненню й інші положення ст. 65 КПК України. Зокрема, щодо неможливості допиту як свідків медичних працівників та інших осіб, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну і сімейну сторону життя особи — про відомості, які становлять лікарську таємницю (п. 4 ч. 2); визначення поняття «журналісти» (п. 6 ч. 2); неможливості звільнення священнослужителя від обов'язку зберігання таємниці сповіді (ч. 3) [8, 286–287].

Незважаючи на окремі недоліки чинний КПК України у своїй основі знаменує новий етап у розвитку кримінальної процесуальної теорії та практики здійснення кримінального провадження. За умови відповідних змін і доповнень він повинен і може виконати своє призначення та вивести діяльність органів кримінальної юстиції нашої держави на рівень міжнародно-правових стандартів.

ВИКОРИСТАНІ МАТЕРІАЛИ

1. *Грошевий Ю. М.* Проблеми нормативного регулювання діяльності органів попереднього розслідування в новому КПК України // Вісник Академії правових наук України. — 1994. — № 2. — С. 138–147.
2. *Рожнова В. В.* Сучасна концепція кримінального процесу та її відображення у системі завдань кримінального провадження // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. — 2012. — № 4. — С. 122–128.
3. *Рожнова В. В.* Верховенство права у системі засад кримінального провадження // Університетські наукові записки. — 2012. — № 4 (44). — С. 381–387.
4. *Удалова Л. Д.* Деякі проблемні питання збирання доказів за новим КПК України // Докази доказування за новим Кримінальним процесуальним кодексом України : матеріали Міжнародно-практ. конф. (6–7 грудня 2012 р., м. Київ). — Х., 2013. — С. 32–34.
5. *Удалова Л. Д.* Деякі проблемні питання правозастосування кримінального процесуального законодавства // Актуальні питання кримінального процесуального законодавства України : зб. матеріалів Міжвуз. наук. конф. (26 квітня 2013 р., м. Київ). — К., 2013. — С. 8–12.
6. *Про адвокатуру та адвокатську діяльність* : Закон України від 5 липня 2012 р. № 5076-VI // Офіційний вісник України. — 2012. — № 62. — Ст. 2509.
7. *Про нотаріат* : Закон України від 2 вересня 1993 р. № 3425-XII // Відомості Верховної Ради України. — 1993. — № 39. — Ст. 383.
8. *Удалова Л. Д.* Свідочий імунітет за новим КПК України // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. — 2013. — № 1. — С. 284–288.

REFERENCES

1. Hroshevyi Yu. M. Problemy normatyvnoho rehuliuвання diialnosti orhaniv poperednoho rozsliduvannya v novomu KPK Ukrainy [Problems of Normative Regulation of Preliminary Investigation Activities in the New Criminal Procedure Code of Ukraine], *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy*, 1994, no. 2, pp. 138–147.
2. Rozhnova V. V. Suchasna kontsepsiia kryminalnogo protsesu ta ii vidobrazhennia u systemi zavdan kryminalnogo provadzhennia [The Modern Concept of the Criminal Process and its Representation in the System of Tasks of Criminal Proceedings], *Problemy pravoznavstva ta pravookhoronnoi diialnosti*, 2012, no. 4, pp. 122–128.
3. Rozhnova V. V. Verkhovenstvo prava u systemi zasad kryminalnogo provadzhennia [The Rule of Law in the System of Criminal Proceedings], *Universytetski naukovy zapysky*, 2012, no. 4 (44), pp. 381–387.
4. Udalova L. D. Deiaki problemni pytannia zbyrannia dokaziv za novym KPK Ukrainy [Some Problematic Issues in Collecting Evidence in Accordance with the New Criminal Procedure Code of Ukraine], *Dokazy i dokazuvannya za novym Kryminalnym protsesualnym kodeksom Ukrainy*, Kharkiv, 2013, pp. 32–34.
5. Udalova L. D. Deiaki problemni pytannia pravozastosuvannya kryminalnogo protsesualnogo zakonodavstva [Some Problematic Issues of Criminal Procedure Law Enforcement], *Aktualni pytannia kryminalnogo protsesualnogo zakonodavstva Ukrainy*, Kyiv, 2013, pp. 8–12.
6. Pro advokaturu ta advokatsku diialnist: Zakon Ukrainy vid 5 lypnia 2012 r. no. 5076–VI [On Advocacy and Legal Practice: Law of Ukraine of July 5, 2012 no. 5076–VI], *Ofitsiinyi visnyk Ukrainy*, 2012, no. 62, Article 2509.
7. Pro notariat: Zakon Ukrainy vid 2 veresnia 1993 r. no. 3425–XII [On Notary: Law of Ukraine of September 2, 1993 № 3425–XII], *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 1993, no. 39, Article 383.
8. Udalova L. D. Svidotskyi imunitet za novym KPK Ukrainy [Witness Immunity under the New Criminal Code of Ukraine], *Iurydychnyi chasopys Natsionalnoi akademii vnutrishnikh sprav*, 2013, no. 1, pp. 284–288.

Удалова Л. Д., Рожнова В. В. Кримінальний процесуальний кодекс України – новий етап у розвитку теорії та практики здійснення кримінального провадження

Анотація. У статті аналізуються норми чинного Кримінального процесуального кодексу України. Виділено його позитивні та негативні аспекти. Стверджується, що прийняття KPK України є безперечним свідченням продовження позитивного розвитку кримінального процесуального законодавства. Констатується обумовленість перегляду ряду теоретичних положень, що до цього часу вважались догматичними та безумовними. Вказується на наявність у KPK України суперечностей і прогалин, формулювань, які не відповідають вимогам юридичної техніки. Пропонуються напрями їх подолання.

Ключові слова: кримінальне процесуальне законодавство, реформування кримінального процесу, завдання кримінального провадження, верховенство права, свідочий імунітет.

Удалова Л. Д., Рожнова В. В. Уголовный процессуальный кодекс Украины – новый этап в развитии теории и практики осуществления уголовного производства

Аннотация. В статье анализируются нормы действующего Уголовного процессуального кодекса Украины. Выделены его позитивные и негативные аспекты. Утверждается, что принятие УПК Украины является бесспорным свидетельством продолжения позитивного развития уголовного процессуального законодательства. Констатируется обусловленность пересмотра ряда теоретических положений, которые до этого времени считались догматическими и безусловными. Указывается на наличие в УПК Украины противоречий и пробелов, формулировок, которые не отвечают требованиям юридической техники. Предлагаются пути их устранения.

Ключевые слова: уголовное процессуальное законодательство, реформирование уголовного процесса, задачи уголовного производства, верховенство права, свидетельский иммунитет.

Udalova L., Rozhnova V. The Criminal Procedure Code of Ukraine: New Stage in the Development of the Theory and Practice of Criminal Proceedings

Annotation. Standards of the existing Criminal Procedure Code of Ukraine are analyzed in article. Its positive and negative aspects are allocated. The adoption of the Criminal Procedure Code of Ukraine is claimed to be the undeniable evidence of continuation of positive development of the criminal procedure legislation. Conditionality of revision of a number of theoretical provisions which by this time were considered to be dogmatic and unconditional is stated. The existence of contradictions and gaps, formulations which don't meet the requirements of legal technique in the Criminal Procedure Code of Ukraine is specified. Ways of their elimination are offered.

Key words: criminal procedure legislation, criminal procedure reform, tasks of criminal proceedings, rule of law, witness immunity.